

Kazatel: Josef Hurta**Písně:** 42, 751, 695, 124, 752, 748**Čtení:** 1Kr 17, 1 – 16

Text: **Mt 26, 26 – 28** *Když jedli, vzal Ježíš chléb, požehnal, lámal a dával učedníkům se slovy: "Vezměte, jezte, toto jest mé tělo." Pak vzal i kalich, vzdal díky a podal jim ho se slovy: "Pijte z něho všichni. Neboť toto jest má krev, která zpečetí smlouvu a prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů."*

V prvním listu Tesalonickým křesťanům píše apoštol Pavel: „Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás.“ Dnes tedy slavíme bohoslužby, které se podle staré tradice nazývají „díkůčinění za úrody“. Jde o vyjádření vděčnosti za to, že máme co jíst, co pít a čím se oblékat. A máme si uvědomit, že to není samozřejmost, ale že je to každodenní milost. Takže dnešní bohoslužba je opakem všelijakých demonstrací, kde lidé vyjadřují nespokojenost, kde vykřikují, jak se mají špatně a v jaké žijí bídě. My naopak děkujeme za to, jak se máme dobře a chválíme Boha za jeho štědrost, laskavost a za jeho požehnání. To je smyslem dnešní bohoslužby.

To ovšem neznamená, že máme na očích růžové brýle a že nevidíme žádné krize, války a lidskou bídu. V dějinách se vždycky střídala období hladu i hojnosti. Jako například za proroka Eliáše a Izraelského krále Achaba, jak jsme o nich slyšeli v prvním čtení.

Četli jsme tam: Eliáš Tišbejský z přistěhovalců gileádských řekl Achabovi: „Jakože živ je Hospodin, Bůh Izraele, v jehož jsem službách, v těchto letech nebude rosa ani déšť, leč na mé slovo.“ Jako prorok vyřizuje pochopitelně slovo Hospodinovo, nikoliv své vlastní. Marně tak budou Achabovi proroci vzývat svá domnělá božstva a marně se bude zpívat: „Rozsvítíme slunce štěstí pro každého bude hřát, poručíme větru, dešti, kdy má pršet a kdy vát.“

Modla, ke které se lidé za Achaba obraceli, se nazývala Baal, což znamená „vlastník“, „majitel“. Baal ztělesňoval síly přírody, od něj si lidé slibovali úrodu, plodnost a materiální zabezpečení. Takový náboženský materialismus. Hlavně, aby byl levnější chléb. A to jim stačilo! Sám král Achab tuto ideologii prosazoval jako státní náboženství. Všichni lidé měli být ve společném vlastnictví tohoto božstva. A do toho tedy přichází Eliáš s vírou v suverénního neuchopitelného a zcela nezávislého Hospodina jako jediného Pána všeho stvoření. Bohužel, v Izraeli se už to materialistické baalovské náboženství stačilo zabydlet a Izrael byl touto nákazou zcela prolezlý.

Mimochodem, je zajímavé, že Eliáš vlastně není žádný tradiční izraelský starousedlík, ale je to přistěhovalec. Přesto právě on se staví proti baalovské ideologii a vyznává víru v Hospodina, o čemž svědčí i jeho vyznavačské jméno: Eliáš znamená – „Mým Bohem je Hospodin“.

V tom biblickém příběhu je právě Hospodin tím, kdo opatřuje Eliáše potravou. Eliáš se sice musí skrývat před Achabovým hněvem, ale jinak nestrádá. Zakouší to, co Izraelci při putování pouští do zaslíbené země. Na rozdíl od nich si ale nestěžuje a Boží milost vděčně přijímá.

Když ovšem vyschne i potok Kerít, z něhož dosud pil, posílá jej Hospodin do Sarepty u Sidónu, což je fénické město, a tedy pohanské území. Tam Eliáš potká ženu vdovu, která má jediného syna. Ta žena ale sama nemá žádný nadějný výhled do budoucnosti. Jejím jediným smyslem života je najíst se a zemřít. Nepřipomíná vám to život i mnoha lidí dnes? Najíme se a zemřeme, říká ta žena. Nemá-li člověk žádnou naději do budoucnosti, žádný vyšší smysl života, pak mu nezbývá, než pouze jíst a pít a pak zemřít. Eliáš jí ale říká: „Neboj se. Jdi a udělej, co jsi řekla. Jen mi z toho nejdřív připrav malý podpopelný chléb a přines mi jej. Potom připravíš jídlo pro sebe a svého syna, neboť toto praví Hospodin, Bůh Izraele: »Mouka ve džbánu neubude a olej v láhvi nedojde až do dne, kdy dá Hospodin zemi déšť.«“

To, co Eliáš ženě nabízí, je vlastně podíl na službě bližnímu. Poděl se i o to málo, co máš, a ani tobě neubude. Když nebudeš žít jen sama pro sebe, ale budeš se sdílet s druhými, najdeš pro svůj život víc, než pouhé „jíst, pít a zemřít“. Hospodin pečuje o tuto vdovu tím, že jí určuje službu, a tak její život vlastně zachraňuje a naplňuje.

Zásadní je tu ovšem prvek víry, který dává službě nový rozměr. Projev víry se tu skrývá ve slůvku „nejdřív“. Nejdřív připrav malý podpopelný chléb a přines mi jej, říká Eliáš. Potom připravíš jídlo pro sebe a svého syna. To je obraz víry. Víra, to je vždycky krok do neznáma a do nejistoty. Například věřit, že když se nejdřív rozdělím s druhým, že zbude i pro mě. Naproti tomu pochybnost a sázka na jistotu by zřejmě jednala obráceně. Nechala by si vše pro sebe a nic víc by nezbylo. Ale podělte se třeba o radost a budete jí mít dvakrát tolik.

Takto ve víře jedná i Ježíš v evangeliích. Učedníci mu říkají: „Je tu jeden chlapec, který má pět ječných chlebů a dvě ryby; ale co je to pro tolik lidí!“ Bylo jich tam tehdy asi pět tisíc. Ježíš pak vzal chleby, vzdal díky a rozdělil sedícím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl. Když se nasýtí, naplnili zbylými chleby ještě dvanáct košů. Čísla jsou to jistě symbolická, ale vyjadřují, že člověk se má pouštět do služby s vírou, že to, co dělá má smysl a že se ty hřívný rozmnoží. Víra jde s hřívnami na trh. Ano, víra je risk. Ale také se říká, že risk je zisk.

Když člověk vydává sám sebe pro druhé, vzniká něco nového, trvalého, téměř věčného. To je tu vyjádřeno slovy: Mouka ve džbánu neubude a olej v láhvi nedojde. Stejně tak to ukazuje Ježíš, když láme chléb a říká: To je mé tělo, které se za vás vydává. To číňte na mou památku. A také: Neusilujte o pomíjející pokrm, ale o pokrm zůstávající pro život věčný.

Milí přátelé, dnes slavíme bohoslužby díkůčinění, díkůvzdání. Vzdávat díky se řecky řekne „eucharistein“. Když tedy slavíme eucharistii, večeri Páně, s vděčností přijímáme Kristovu oběť za nás. Večeře Páně nám názorně ukazuje Ježíše, který nás miluje tak, že by se pro nás rozdál. Proto on sám rozdává svým učedníkům chléb a víno, což doplňuje slovy: To je mé tělo, to je má krev.

V Janově evangeliu má eucharistie ještě jinou podobu. Ježíš tam umývá učedníkům nohy. Prokazuje jim službu obmytí, očistění a odpuštění. A k tomu říká: „Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já.“ Přistupujeme-li ke stolu Páně, máme i my jedni druhým prokazovat službu milosrdenství a odpuštění. Přijímat a rozdávat Krista druhým, tak jako chléb a víno při eucharistii. A když druhému dáš kus svého srdce, svou lásku a prokážeš mu milost nebo mu odpustíš jeho provinění, já myslím, že tě neubude!

Modlitba: *Pane, býváme plni obav, co budeme jíst, co budeme pít, co si budeme oblékat, když se budeme o to vše dělit s potřebnými. Ale ty nás ujišťuješ, bychom se nebáli. Děkujeme, že se o nás po všech stránkách staráš. A tak ti věříme.*

Přímluvná modlitba: *Ježíši, ty ses pro nás rozdál. Svůj vlastní život jsi obětoval, abychom z této oběti čerpali sílu ke svému životu. A přesto tě smrt nezničila, ale stal ses pokrmem pro celý svět. Ty jsi ten pravý chléb, který tak zoufale potřebujeme. Ty jsi ten, který se stáváš v člověku pramenem živé vody a občerstvující silou. Prosíme, uť nás žít z tvé síly, z tvého slova, z tvé lásky a z tvého Ducha. Kéž rozdáváme všem, co jsme sami od tebe přijali. Modlíme se za své přátele, za své kamarády, za své příbuzné, za své známé. Kéž se s nimi smíme sdílet a podělit se o svou víru, o svou naději, o radost, kterou máme v tobě a o pokoj, který nám ty udílíš jako vzkrěšený živý Pán. Modlíme se za budoucnost tohoto světa. Za dny, které jsou před námi. Modlíme se za naši zemi, za naše spoluobčany, za zvolené politiky a představitele státu. Modlíme se za budoucí vládu této země. Kéž jako křesťané smíme dál svobodně zvěstovat evangelium a šířit radostnou zvěst bez zábran a bez překážek. Pane, kéž se vždycky a všude řídíme tvou vůlí a tvými zákony, jako ti, kdo poslouchají více Boha než lidi. Vždyť jsi to ty, Pane Ježíši Kriste, kdo s Otcem i Duchem svatým žiješ a kraluješ po všechny věky věků. Amen.*